

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Grzegorzcyk

w sprawie z powództwa R. J.
przeciwko P. L. G., K. G. sp.j. w K. i K. sp. z o.o. w K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 października 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanych
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 12 września 2019 r., sygn. akt [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, będącej nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującym od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności

o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

We wniosku, stanowiącym element pisma określonego jako „skarga kasacyjna powódki”, pozwane Przedsiębiorstwo Wielobranżowe „K.” Sp. j. oraz K. Sp. z o.o., powołały się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, wskazując, że zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty narusza przepisy postępowania, tj. art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c. przez nierozpoznanie przez Sąd Apelacyjny wszystkich zarzutów apelacyjnych.

Jak jednolicie wskazuje się w orzecznictwie Sądu Najwyższego, wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie, stanowi - obok podstaw skargi kasacyjnej i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.) - odrębne i samodzielne wymaganie konstrukcyjne skargi kasacyjnej (art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Dystynkcja ta wiąże się z celem wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, polegającym na przytoczeniu prawnych racji przemawiających za zasadnością merytorycznego rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej, z uwzględnieniem publicznoprawnych, ponadindywidualnych zadań tego środka zaskarżenia. Publicznoprawne funkcje skargi kasacyjnej sprawiają, że ocena podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia ma następczy charakter i warunkowana jest uprzednim pozytywnym zweryfikowaniem powodów przemawiających za jej przyjęciem do rozpoznania (przyczyn kasacyjnych).

W złożonym wniosku strona skarżąca ograniczyła się do stwierdzenia, że zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza wskazane przepisy postępowania, nie powołując żadnych argumentów, które mogłyby to stanowisko uzasadniać. Nie wskazała również, które zarzuty apelacyjne zostały - jej zdaniem - pominięte przez Sąd Apelacyjny. Tymczasem, zgodnie z utrwalonym poglądem, powołanie się w skardze kasacyjnej na jej oczywistą zasadność wymaga przeprowadzenia w motywach wniosku odpowiedniego jurydycznego wyводу, z którego wynika, że dla przeciętnego prawnika podstawy kasacyjne zasługują już *prima facie* na uwzględnienie, bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, z dnia 22 marca 2001 r., V CZ

131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156, i z dnia 15 czerwca 2018 r., III CSK 38/18, niepubl.).

Złożony w skardze wniosek nie odpowiadał tym wymaganiom w stopniu oczywistym, na co nie rzutowało uzasadnienie podstaw kasacyjnych przedstawione w dalszej części skargi. Sytuacja, w której uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje scalone z uzasadnieniem podstaw kasacyjnych, uniemożliwia de facto Sądowi Najwyższemu ocenę przyczyny kasacyjnej, której zbadanie musi poprzedzać analizę zarzutów wypełniających podstawy kasacyjne. Stosownie do tego, jak wielokrotnie akcentowano w orzecznictwie, nie jest rzeczą Sądu Najwyższego poszukiwanie argumentów na rzecz merytorycznego rozpoznania skargi kasacyjnej w podstawach kasacyjnych i ich uzasadnieniu, jeżeli strona nie powołała ich we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2014 r., II UK 451/13, niepubl., z dnia 5 kwietnia 2017 r. II CSK 688/16, niepubl., z dnia 4 lipca 2017 r., III CSK 64/17, niepubl., i z dnia 10 maja 2018 r., I CSK 800/17, niepubl.).

Niezależnie od tego należało zważyć, że zarzuty skargi kasacyjnej, stanowiące częściową recepcję zarzutów apelacyjnych, zmierzały w szerokim zakresie do podważenia ustaleń faktycznych Sądów meriti, co w postępowaniu kasacyjnym jest niedopuszczalne (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c., podobnie jak art. 253 i art. 278 k.p.c., nie zostały ponadto prawidłowo powiązane z przepisami o postępowaniu apelacyjnym (por. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2015 r., III CSK 153/14, OSNC 2016, nr 1, poz. 14, i z dnia 11 lutego 2016 r., V CSK 344/15, OSNC-ZD 2017, nr A, poz. 12).

Należało tym samym odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, uznawszy, że skarżący nie wykazali twierdzonej przyczyny kasacyjnej.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

